

පාළි භාෂාව කරලියට පැමිණීම

ඉතිහාසයට සාපේක්ෂව ඉතිහාසය ලියැවෙන්නේ ය යන්නෙන් කියැවෙන්නේ ඕනෑම ඉතිහාසයක් ඒ ඉතිහාසය ලියන කාලයට සාපේක්ෂය යන්න ය. අද අප ඉතිහාසය ලියන්නේ වර්තමානයේ අප ජීවත්වන කාලයට සාපේක්ෂව ය. අද දෙමළ ජාතිවාදීන් ඉතිහාසය ලියන්නේ අනාදිමත් කාලයක සිට මෙරට දෙමළ ජනයා වාසයකර ඇත යන පදනමින් ය. ඕනෑම අයකුට ඉතිහාස ලිවීමේ බාධාවක් නැත. එහෙත් තමන් ලියන ඉතිහාසය අනෙක් සියලුම සමග හැකිතාක් සංගත වන බවට වග බලාගත යුතු වෙයි. දෙමළ ජාතිවාදීන් මොන ඉතිහාස කතා ලියුව ද අද ලංකාවේ වාසය කරන දෙමළ ජනයා අවුරුදු දහස් ගණනක් තිස්සේ මෙරට ජීවත්වන්නන්ගෙන් පැවත එන බව පෙන්වීමට නො හැකි ය. එයට එරෙහි ව යන ප්‍රධාන සාධකය වනුයේ යාපනයේ කතාකරන දෙමළ හා තම්ලිනාඩුවේ කතාකරන දෙමළ අතර පරතරය අවුරුදු තුන්සිය පණහකට වඩා පැරණි නො වීම ය. අවුරුදු දහස් ගණනක් තිස්සේ අඛණ්ඩ ව පවතින දෙමළ සංස්කෘතියක් මෙරට තිබිණි නම් ඒ භාෂා අතර පරතරය අවුරුදු දහස් ගනනක් විය යුතු ය.

සිංහලකම හා බෞද්ධකම අතර වෙනසක් නැති බවට මතයක් මහාවංශයෙන් තහවුරු වෙයි. දීපවංශයෙන් එවැනි මතයක් නො කියැවෙයි. මහාවංශය හා දීපවංශය ලියැවුණු කාල අතරතුර මේ මතය මෙරට ජනතාව විසින් සකස්කෙරී ඇත. එසේ එවැනි මතයක් සකස්කිරීමට මෙරට එවකට විසූ බුද්ධිමතුන් මෙන් ම සාමාන්‍ය ජනයා ද දායකවන්නට ඇතැයි සිතාගත හැකි ය. අප කලින් කියා ඇති පරිදි එවැනි මතයක් සකස්කිරීමට හේතු වූ සාධක විය. ඒ අතර ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයෙහි (තෙලිඟු දේශයෙහි) පෙරවාදය අතුරුදහන් වීමේ ප්‍රවණතාව හා මෙරට එකල සිදු වූ දක්ෂිණ භාරතීය ආක්‍රමණ ද වෙයි.

දීපවංශය හා මහාවංශය අතරතුර ගැමුණු රජු මෙරට ප්‍රධාන වීර චරිතය බවට පත් වී ඇත. දීපවංශයෙහි ගැමුණු රජු වීරයකු නොවුණ ද මහාවංශයෙහි එතුමා ප්‍රධාන වීරයා බවට පත්වෙයි. අද අප දකින ආකාරයට පණ්ඩුකාභය රජතුමා විසින් ඇතිකරන ලද සිංහල ජාතිය දේවානම්පිය තිස්ස රජු දවස (ශක්‍යයන් පිරිසක් හැරෙන්නට) බෞද්ධ වීමෙන් පසු ගැමුණු රජු දවස සිංහල බෞද්ධ රාජ්‍යයක් පිහිටුවා සිංහල බෞද්ධ විය. මහාවංශයෙන් කෙරෙනුයේ එයට අවශ්‍ය ප්‍රවාද සැපයීම ය.

අද දෙමළ ජාතිවාදීන් මහාවංශය විවේචනය කරන්නේ මේ ප්‍රවාදවල ඇති ශක්තිය බිඳ දැමීමට ඔවුන්ට අවශ්‍ය බැවිනි. අද සිංහලකම රැකෙන්නේ බෞද්ධකම නිසා ය. වත්මන් සිංහලයන්ට බෞද්ධකම ඉතා වැදගත් වෙයි. බෞද්ධකමට විරුද්ධ ප්‍රවාදයක් සිංහලයන්ට ඒත්තුගැන්වීමට නොහැකිවන අතර බෞද්ධකම ගැන කතාකරන දේශපාලන පක්ෂවලට සිංහලයන් අතර පිළිගැනීමක් වෙයි. මහාවංශය මෙරට තහවුරු වූ දා සිට සිංහලයන් පෙරවාදයට හා පෙරවාදී හිඤ්ඤත් වහන්සේට බැඳී ඇත්තේ ගහට පොත්ත මෙනි. ඒ බව මෙරටට පැමිණි බිරිතානි ආණ්ඩුකාරයෝ ද දැන සිටියහ. ඔවුන් විසින් හිඤ්ඤත් වහන්සේ හඳුන්වනු ලැබුයේ කහකඩ හමුදාව ලෙස ය. කහකඩ හමුදාව සිටින තුරු සිංහලයන් යටත්කිරීමට නොහැකි බව බිරිතානි ආණ්ඩුකාරයෝ ලන්ඩනයේ යටත්විජිත ලේකම්වරයාට දැන්වූහ.

සිංහල භාෂාවට විශාල සේවයක් කළ කුමාරතුංග මුනිදාස පඩිවරයාගෙන් අමතක කළ ප්‍රධාන කරුණක් වූයේ ද සිංහලයන් හා පෙරවාදය අතර ඇති මේ බැඳීම ය. එතුමා ඒ බව අමතක නොකරන්නට භාෂාව පිළිබඳ එතුමාගේ ඇතැම් අදහස්වලට මෙයට වඩා පිළිගැනීමක් ලැබීමට තිබුණි. සිංහල භාෂාවේ සම්භවය පිළිබඳ එතුමන් දැක්වූ අදහස්වලට ද බලපෑමේ සිංහලකම හා බෞද්ධකම අතර ඇති සම්බන්ධය අමතක කිරීම ය. අද අපි පාළි හා සංස්කෘත භාෂාවලින් පෝෂණය වූ සිංහල භාෂාවක් යොදාගනිමු. සිංහල භාෂාවට සංස්කෘත බලපෑම පොළොන්නරු යුගයෙන් පසුව ඇතිවූවත් පාළි භාෂාවේ බලපෑම බුදු දහම මෙරටට හඳුන්වා දුන් සමයෙහි සිට ම පැවත එයි.

පාළි යනු පෙළ (text) බස ය. එනම් පෙළ පොතෙහි ඇති බස ය. පෙළ පොතෙහි ඇති බස පසු කලෙක පාළි බස ලෙස හඳුන්වා දී ඇති බව පැහැදිලි ය. වංශකතාවට අනුව මේ පෙළ පොත් ලියන ලද්දේ, එනම් සිංහලෙන් පැවති පොත් පෙළ පොත් ලියූ භාෂාවට පරිවර්තනය කරන ලද්දේ, බුද්ධිකෝෂ හිමියන් විසින් ය. උන්වහන්සේ ඒ සියළු

පොත් පරිවර්තනය කෙළේ ද, මහාචාර්ය භික්ෂුන් වහන්සේ ද පරිවර්තන කටයුතුවලට සහභාගි වීම් ද යන්න පැහැදිලි නැත. එසේ වුවත් උන්වහන්සේට එහි දී මහාචාර්ය භික්ෂුන් වහන්සේගේ පූර්ණ අනුග්‍රහය ලැබී ඇති බව නම් පැහැදිලි ය. මේ පරිවර්තනවලට හේතු වූ කරුණු කලින් සාකච්ඡා කෙරී ඇත.

එහෙත් ප්‍රශ්නය වන්නේ මේ භාෂාව කුමක් ද යන්න ය. කුමාරතුංග මුනිදාස මහතාගේ මතය වූයේ එය මහාචාර්ය භික්ෂුන් වහන්සේගේ නිර්මාණයක් බව ය. එහෙත් ඒ මතය පිළිගැනීම එතරම් පහසු නො වෙයි. ඒ භාෂාවට හෝඩියක් නොවූ බව පැහැදිලි ය. අදත් ඒ බස ලියැවෙන්නේ සිංහල, ඉංග්‍රීසි (රෝම ලිපි) ආදී වෙනත් භාෂාවල හෝඩියෙනි. එහෙත් හෝඩියක් නැති භාෂා ලොවේ අපමණ තිබේ. වෙනත් හෝඩිවලින් ලියන භාෂා ද වෙයි. සිංහල භාෂාව වුව ද බහුලව ලියැවී ඇත්තේ බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවලිනි. එනම් බ්‍රාහ්මී හෝඩියෙනි. එහෙත් ලංකාවේ බ්‍රාහ්මී නොවන අක්ෂරවලින් ලියැවුණු සෙල්ලිපි ද වෙයි. දැනට කියවා ඇති පැරණිතම බ්‍රාහ්මී අක්ෂර ලංකාවෙන් ලැබී ඇත. එපමණින් ඇතැම් පුද්ගලයන් මෙන් පළමුවෙන් ම බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවලින් ලියා ඇත්තේ ලංකාවේ යැයි කීමට අප ඉස්මන් විය යුතු නො වේ.

පාළි හෙවත් පෙළ බසට හෝඩියක් නොතිබුණ ද ඒ ව්‍යවහාරයේ පැවති භාෂාවක් නොවන්නට පෙරවාද බෞද්ධ ග්‍රන්ථ ඒ භාෂාවට පරිවර්තනය නොකෙරෙනු ඇත. බොහෝ විට මේ බස මාගධී දේශයෙහි ව්‍යවහාර වූ ප්‍රාකෘතයක් වන්නට ඇත. ඒ බස එකල (ප්‍රාකෘත) තෙලිගු බසින් හා (ප්‍රාකෘත) සිංහල බසින් බොහෝ වෙනස් නොවී යැයි ද සිතිය හැකි ය. මිහිඳු මහා රහතන් වහන්සේ ගේ බස ද යම් ප්‍රාකෘතයක් වුවා නිසැක ය. එමෙන් ම උන්වහන්සේගේ බස ද සිංහල ප්‍රාකෘතයට සමාන වන්නට ඇත. මිහිඳු මහා රහතන් වහන්සේට සිංහල ඉගෙනීම එතරම් ප්‍රශ්නයක් වී නැත. ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයෙහි පෙරවාද භික්ෂුන් වහන්සේ හා සිංහල භික්ෂුන් වහන්සේ පරිවර්තනය සඳහා පාළි බස ම තෝරාගැනීමට විශේෂ හේතුවක් තිබිය යුතු ය. ඇතැම්විට ඒ බුදුන් වහන්සේ වැඩිපුර ම ධර්මය දේශනාකළ භාෂාව විය හැකි ය. එසේත් නැත්නම් එකල ඒ භාෂාව කතාකළ අයගෙන් ඉතා වැඩිදෙනකු බෞද්ධ නොවුණා විය හැකි ය.

බෞද්ධයන් කතාකරන භාෂාවක ධර්මය වෙනස්වීමට ඇති ඉඩකඩ අධික ය. භාෂාවක් කතාකරන අය නිතර තමන්ට රුචි කාරණයක් ගැන විවිධ අදහස් පළකරති. බෞද්ධයන් කතාකරන භාෂාවක් බුදුදහම පිළිබඳ විවිධ මතිමතාන්තර ප්‍රකාශකිරීමට යොදාගැනෙනු ඇත. එහෙත් යම් බසක් බෞද්ධයන් විසින් කතා නොකෙරෙන්නේ ද ඒ බසින් බුදු දහම පිළිබඳ සාකච්ඡා ඇතිවීමට එකල පැවති තත්වයන් යටතේ ඉඩක් නො තිබිණි. එබැවින් පාළි භාෂාව බුදු දහම පිළිබඳ පොත් පරිවර්තනය කිරීමට හොඳ ම බස ලෙස සිතන්නට ඇත. ඇතැම්විට ඒ කරුණු දෙක ම, එනම් බුදුන්වහන්සේ වැඩිපුර ම ධර්මදේශනාකළ භාෂාව හා බෞද්ධයන් කතානොකරන භාෂාවක් වීම එසේ පරිවර්තනය සඳහා තෝරාගැනීමට හේතු සාධක වන්නට ඇත.

පාළි භාෂාව ජාත්‍යන්තර භාෂාවක් වූ නිසා එය තෝරාගැනෙන්නට ඇතැයි යන්න පිළිගැනීම තරමක් අසීරු ය. ජාත්‍යන්තර භාෂාවක බුදුදහම ද සාකච්ඡා වීමට තිබුණි. එබැවින් එවැනි භාෂාවක බුදුදහම විවිධ අර්ථකථනවලට භාජනය වීමට තිබුණි. එදා වැඩි විසු සිංහල හා ආන්ද්‍රවාසී පෙරවාද භික්ෂුන් වහන්සේට අවශ්‍ය වූයේ බුදුදහම රැකගැනීම ය. එබැවින් පරිවර්තනය සඳහා එයට ගැලපෙන භාෂාවක් තෝරාගැනීමට උන්වහන්සේලා කටයුතු කරන්නට ඇත.

බෞද්ධ පොත් පාළි භාෂාවට පරිවර්තනයකිරීමට හේතුව කුමක් දැයි මහාවංශයෙහි සඳහන් නො වෙයි. අප ඉහත සඳහන්ලෙසේ අනෙක් දෑ සමග ගත්කළ සංගත වන කරුණු කිහිපයකි. ඒ කෙසේ වෙතත් මේ කාල පරිච්ඡේදයෙන් පසුව සිංහලයන් හා බුදුදහම අතර සම්බන්ධය තවත් දැඩි වී ඇති අතර මහාවංශයෙහි ඒ දැඩිවීම තහවුරුකෙරෙන ප්‍රවාද සඳහන්කෙරී ඇත. සිංහලයන් බුදුදහම ආරක්ෂාකිරීම තම ප්‍රධාන කටයුත්ත බවට පත්කර ගැනීමෙන් පසු ඔවුන්ගේ නිර්මාණශීලීත්වය අඩු වී ඇති බව අප විසින් කලින් සඳහන්කෙරී ඇත. එහෙත් එතෙක් සිංහලයන් සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතියෙහි නිර්මාණයකර ඇති දැනුම් වෙයි.

කුමාරතුංග මුනිදාස පඩිවරයා සිංහලකම බෞද්ධකමට වඩා ඉස්මතුකිරීමට තැත්කරන්නට ඇත්තේ ඒ එසේ යැයි එතුමාට වැටහුණු නිසා බව පැහැදිලි ය. එහෙත් අද ඇමරිකාවට අවශ්‍ය ආන්ද්‍රමට සිංහල ඉතිහාසය ලිවීමට තැත්කරන්නන් එසේ කරන්නේ පවිත්‍ර වේදනාවකින් නො වේ. ඔවුන්ට අවශ්‍ය වන්නේ අවසානයේ දී සිංහලයන්ට මේ

දේශය අභිමිකිරීම ය, මේ අළුත් ඉතිහාසකරුවෝ ඉතා සියුම් ලෙස කටයුතුකරති. ඔවුහු මෙරට ජාතික ව්‍යාපාර සමග සම්බන්ධ වෙති. සිංහලකම හා බෞද්ධකම වෙන්කිරීමට කැසකවන මේ පුද්ගලයෝ බෞද්ධ සම්මේලනවල නිලතල දරති. එවිට සාමාන්‍ය ජනයාට මොවුන් කෙරෙහි කිසිම අවිශ්වාසයක් ඇති නො වෙයි. ඒ වෙනුවට ඔවුන් කෙරෙහි යම් ගෞරවයක් ඇතිවන බව ඔවුහු දනිති.

ඔවුහු පළමුව කොඩිටිංචන් ප්‍රමුඛ ඉංගිරිසි හා වෙනත් යුරෝපීය ඉතිහාසඥයන් විවේචනය කළහ. ඒ එකී ඉතිහාසඥයන් ඉංගිරිසිවරුන්ට අවශ්‍ය වන ආකාරයට ඉතිහාසය ලියා ඇත යන පදනමින් ය. එහෙත් මේ ඉතිහාසඥයන් බටහිරයන් වුව ද ඔවුන් ඉතිහාසය ලියා ඇත්තේ වංශකතාවලට අනුකූලව ය. ඇමරිකාවට අවශ්‍ය අන්දමට ඉතිහාසය ලියන පඩියන් කොඩිටිංචන්ට මුලා වී කර ඇත්තේ වංශකතා, විශේෂයෙන් ම මහාවංශය විවේචනයකිරීම ය. සෘජුව ම මහාවංශය විවේචනයකිරීමට බය මොවුහු වක්‍රව ඒ කරති.

ඉන්පසු ඔවුන් කරන්නේ විජය රජුගේ සිට ගැමුණු රජු දක්වා රජවරුන්ගේ රාජ්‍යකාලවල එකතුව සංගත නොවන බව පෙන්වීම ය. එහි යම් අඩුවක් ඇති බව කවුරුත් දනිති. එයට හේතුව ද අපි සාකච්ඡාකෙළෙමු. එහෙත් එය පහසුවෙන් නිවැරදිකර ගත හැකි ය. අනෙක් අතට රජවරුන්ගේ රාජ්‍යකාල අපට ප්‍රශ්නයක් විය යුතු ද නො වේ. ලංකාවේ ඉතිහාසය රඳා පවතින්නේ පණ්ඩුකාභය රජු කෙතරම් කාලයක් රජ කෙළේ ද යන්න මත නොව ඔහු කුමක් කෙළේ ද යන්න මත ය. අපට වැදගත් ම කාර්ය වනුයේ පණ්ඩුකාභය රජු මෙහි විසූ ගෝත්‍ර හා දඹදිවින් පැමිණි අර්ධ වෛදිකයන් එකතුකර සිංහල ජාතිය පිහිට වූ බව මිස ඔහු අවුරුදු හැත්තෑවක් හෝ එයට වැඩිකලක් හෝ රජකළ බව නො වෙයි.

මහාචාර්ය නමින් ද සිල්වා